



První literární publikaci, kterou vydal Český spolek na Slovensku, je útlá knížka básní Vlastimila Tichého *Už vím, co na Kampě zpívají kosi*. Nutno říci, že kromě vlastních, doma vytvořených souborů je to i první knižně vydaná sbírka autora. PhDr. Vlastimil Tichý je známý v hu-

debním světě. Dlouhá léta působil jako profesor Konzervatoře v Košicích, kde se v roce 1977 stal vedoucím klavírního oddělení. Potom byl dramaturgem opery košického Státního divadla. Od roku 1990 má vlastní koncertní agenturu, což v současných podmínkách pro kulturní život do značné míry vyvolává obdiv. Jaký je režim člověka, jehož žije hudba?

\* Přísný, v každém případě velmi přísný. A u klavíristy to platí dvojnásob. Mám určitou výhodu, že jsem celý život hrál. Hrál jsem, když jsem učil, i potom později, když jsem přešel z pedagogické činnosti do praxe. Dnes se žiji opravdu jen praxí.

Vím, že působíte i v prešovském divadle a máte kontakty s maďarským divadlem Thálie. Jaka je to spolupráce?

\* S maďarskou Thálií mám kontakty nepřetržitě už od roku 1991. S tímto divadlem účinkuji velmi rád, já na Thálii nedám dopustit. Herci tohoto divadla jsou velmi dobří, jistě ne náhodou jsou trojnásobní vítězové festivalu maďarských divadel Kissvárdye a nositelé ceny maďarského prezidenta.

Umíte maďarsky?

\* Vůbec ne. Ale v naší spolupráci nám to nevadí, oni potřebují klavíristu. S Thálií jsem již dělal pět titulů a dá se předpokládat, že budou další. Do prešovského divadla jsem zatím přišel jenom na rok a nastudoval tři tituly.

I z vlastní zkušenosti vím, že básničky zkoušejí psát především mladí lidé. Vám však už má kdo říkat dědečku. Psal jste básničky i zamlada?

\* "Dědečku" mi už opravdu může říkat šest dětí - pět chlapců a jedno děvče. Básničky píšu od dětství, těžko říct od kolika let, ale pravděpodobně už od základní školy. První verše, na něž se pamatuji, jsem napsal jako čtrnáctiletý. Od té doby píši velmi nepravidelně - měl jsem i 15letou pauzu. Nebo se mi také stalo, že přes jedno léto jsem napsal několik veršů a potom jsem se k nim až za

rok vrátil a dopracoval je. Ale v poslední době se psaní věnuji víc. Myslím si, že psát verše není jen otázka talentu nebo zájmu, ale je to i otázka práce.

Co vás vlastně podnítilo k tomu, abyste své pocity, své nálady dal na papír?

\* Pocity, které jsem prožíval, byly příliš silné. Štěstí, neštěstí. Málomocný člověk byl tolikrát na hoře a tolikrát dole, málomocný byl tolikrát oslavován a ničen. Vždy jsem se s tím musel nějak duševně vyrovnat. To duševní vyrovnání mi přinesly právě verše. Ale všechny jsou optimistické, i ty, které hovoří o smrti.

Z vašich básní je cítit nejen optimizmus a lasku k hudbě, k Praze a k Českému ráji, ale také k životnímu partnerce. Jak vnímáte vztahy mezi lidmi, mezi mužem a ženou, rodiči a dětmi?

\* Svou manželku mám opravdu rád, a vím, že ona má ráda mne. Je to fakt, na kterém oba stavíme. Byl bych rád, kdyby ten život, jaký vedu teď, mohl vydržet

## Už vím, co na Kampě zpívají kosi

ještě 150

let. Vztahy mezi lidmi jsou dnes většinou -promiňte - přiserené. Lidé jsou na sebe zlí a nejhorší na tom je, že jsou na sebe zlí i bez jakékoli příčiny a nějakého zisku.

V čem vidíte tu zlobu?

\* V malé duševní vyspělosti. Tím nemyslím jenom vyspělost rozumovou, ale především vyspělost citovou, vyspělost mravní. Říká se, že člověk je tak šťastný, jak dokáže udělat šťastnými lidi okolo sebe. Když někdo chce být šťastný, ať se snaží dělat šťastnými ostatní lidi - to opravdu nemyslím formálně. Mám dojem, že životní radost je to, co dnešnímu světu chybí.

Říkal jste, že váš život byla sinusoida, paudy i úspěchy. Jaký je dnes váš pohled zpátky? A co byste ve svém životě změnil?

\* No určitě bych si dříve vzal svou dnešní manželku, kterou jsem znal, když měla dvacet, ale vzali jsme se podstatně později. Velmi dlouho jsem se v životě bál - člověk se nesmí bát, člověk nesmí mít strach. Velmi dlouho jsem na něco čekal, člověk také nesmí jen čekat, musí

být sám aktivní. Mnoho jsem svým způsobem nařikal - to se také nesmí. Člověk musí jít dopředu a s radostí. Ví, že se to dobře říká, ale je to podle mé zkušenosti cesta ke štěstí.

Ve strohém životopisu, který je uveden v knížce, je napsáno, že jste v roce 1958 s významným absolvoval pražskou konzervatoř. Co vás přivedlo na Slovensko?

\* Na Slovensko jsem se dostal náhodou. Po absolvování konzervatoře jsem nastoupil na vojnu, k bojovému útvaru, ale přesto jsem po roce vyhrál celostátní klavírní soutěž. Tehdy jsem dostal nabídku různým konzervatořím - a Košice mě pozvaly na konkurz. Zúčastnil jsem se, vyhrál a od té doby jsem v Košicích.

Z básní je cítit, že se rad vrátíte do Prahy a do Českého ráje. Jaké je to pouto? Cítíte se tam ještě doma? Nebo kde je vlastně váš domov?

\* Rozhodně se tam cítím doma, ale domovů může mít člověk i několik. Doma se cítím v Praze, mám velmi rád celou starou Prahu, ale je otázka, jestli bych dnes dokázal v Praze žít. Český ráj - to je idyla, znám ho v těch nejkrásnějších měsících roku a mám ho pěšky důkladně prochozený. Je to určitě můj domov. Slovensko mám velmi rád, díky své profesi znám města i malé vesničky. Je pro mne tím skutečným domovem - tady žiji, tady se narodily moje děti, tady mám manželku, svou práci, lidi, kteří chodí na má vystoupení. Jsem vlastně typický Čechoslovák, člověk, který má srdce tam, v Praze, ale rozum a ruce, kterými hraji na klavír, tady v Košicích.

Knížku básní *Už vím, co na Kampě zpívají kosi*, ilustrovala bratislavská výtvarnice Květoslava Fuličková s hudebním vzděláním (ČB 4/97), která je také členkou České společnosti. Myslíte si, že básničky a ilustrace spolu ladí?

\* To se opravdu mimořádně podařilo, ty ilustrace jsou skvělé. Snad kdybychom společně pracovali a chtěli vytvořit ilustrace přesně k těmto veršům, snad by se nám to nepodařilo tak, jaký je tento výsledek.

Z vašeho vyprávění je cítit, že jste v podstatě šťastný člověk. Ale přece - je ještě něco v životě, čeho byste chtěl dosáhnout?

\* Byl bych moc rád, kdyby to, co existuje teď, existovalo i dál. Dospěl jsem do určitého stádia, kdy život mám mimořádně rád. Snažím se jít dál, jít dopředu, jít tak, aby v životě stále na prvním místě byla láska, krása, vzájemné porozumění, dobro, prostě všechno to krásné, co na světě může být.

Helena Miskufová

Některé verše Vlastimila Tichého byly už zveřejněny v České besedě loni i předloni. S touto vlastní tvorbou se autor zúčastnil i celospolkové soutěže umělecké tvorivosti.

Knížku básní *Už vím, co na Kampě zpívají kosi* si zájemci mohou objednat prostřednictvím svých regionálních organizací anebo přímo na adrese České besedy. (Cena je 40 Sk.)

# Křest vltavskou vodou první české básnické sbírky na Slovensku po rozdělení Československa

## Kniha v kolébce

Dne 30. května se ve Veřejné knihovně J. Bocatia na Hviezdoslavovej ulici v Košicích konala milá

slavnost. Básnická sbírka Vlastimila Tichého Už vim, co na Kampě zpívají kosi byla slavnostně pokřtěna za účasti generálního konzula ČR Josefa Byrtuse, předsedkyně ČSnS Heleny Miškové a zástupkyně RO ČSnS Košice Aleny Kiralyové. Všichni tři vystoupili v úloze sudiček (sudiče) a přáli první knize,

kterou vydal Český spolek na Slovensku, šťastnou cestu ke čtenáři, také aby měla následníky a aby český jazyk na Slovensku nikdy nebyl jazykem cizím. Motivy básní jsou láska k hudbě, ženě, k Praze a vlasti. Intimní poezie plná hlubokého citu se vyznačuje krásnými, melodickými verši. Protože autor je především hudebník, hudba je jeho světem a v této sbíreci ji dokázal převtělit do slov.

Ukázku ze sbírky, básně Z dějin hudby přednesl Peter Rašev. Na křtu účinkovalo osvědčené smyčcové duo Danky Petzové a Petra Sklenky. Celá slavnost byla milá a neformální. Autor zářil štěstím a všichni přítomní se radovali s ním.



Vydání sbírky české poezie na Slovensku v roce 2000 není každodenní událostí. Tento fakt jsme si uvědomili při následné autogramiádě.

Je to začátek projevu české kultury na vyšší úrovni na Slovensku. Jde o dílo, které snese nejvyšší kritéria. Zase můžeme být na něco hrdí. Celou slavnost zkrášlily obrazy Květoslavy Fulierové, renomované české malířky a zároveň autorky ilustraci Tichého knížky. Svými motivy, jemností a technikou se k básním výborně hodí.

Vernisáž bohužel bez přítomnosti autorky byla rovnocennou částí slavnostního odpoledne košických Čechů.

*Vlastimil Tichý se narodil 10. června 1938 v Praze. V roce 1958 absolvoval pražskou konzervatoř. Od roku 1960 působil na konzervatoři v Košicích. Mgr. Art získal na JAMU v Brně v roce 1965. Kromě postu profesora konzervatoře půso-*

*bil jako dramaturg opery Státního divadla, spolupracuje s divadlem Thália, koncertuje na Slovensku, v Čechách, v Maďarsku, v Polsku, v Německu, Rakousku, v Itálii, v Bulharsku, na Ukrajině.*

*Pro diváky Slovenské televize připravil klavírní recitál, Universal Edition Wien vydala roku 1972 jeho práci Blattspielen für Pianisten. Je držitelem více ocenění - Komenského plakety (1977), Zlaté medaile z Mezinárodního festivalu v Bydgoszczi (1977) a v roce 2000 získal Vlastimil Tichý Čestnou medaili Ministerstva zahraničních věcí ČR.*

**Erika Schmidtová**  
RO ČSnS Košice

